

Zilele de care trebuie sa ne fie rusine

VOCEA VÂLCII

<?xml:namespace prefix = o ns = "urn:schemas-microsoft-com:office:office" />

După revoluție, Ion Ilici Iliescu nu se aștepta ca naivii pe care-i manipulasă să-l dea jos pe Ceașcă să emită pretenții anticomuniste atât de vehemente. Și nici ca partidele istorice să se revigoreze atât de rapid. Cuprins de panică, a apelat la detașamentele de ignoranți/mineri, care ascultau/executau orbește orice comandă venită de sus. Conduși de ofițerii de informații la sediile PNȚCD, PNL, „României Libere”, ortacii au lichidat „revolta legionară” și au plantat flori la Universitate, tot acolo unde tinerii muriseră luptând cu mâinile goale împotriva comunismului...

Mineriada a 3-a, a început în 13 iunie 1990 și s-a sfârșit în oprobriul internațional După numai trei zile. Evenimentele petrecute atunci sunt considerate cele mai sângeroase dintre toate acțiunile generate de mineri. În timpul desfășurării lor au fost ucise șase persoane, alte câteva zeci au fost rănite, iar clădirile Poliției Capitalei și Ministerului de Interne, precum și sedii de partide și alte instituții importante ale statului au fost devastate. Acum, evenimentul este aproape uitat. Dar acest caz de amnezie nu e surprinzător. El e pur și simplu consecința naturală a stării de fapt. Mineriada din iunie 1990 a fost uitată doar în varianta ei eroică. Pentru că a existat și eroism în acele trei zile, a existat și dramă, dar amândouă s-au consumat în gol. Ele au adus durere în familiile care au pierdut copii, dar nu au adus nici o schimbare în lumea din jur.

Adevărul istoric al mineriadei din iunie '90 a fost atât de puternic, încât el va hotărî pentru încă mulți ani de acum înainte. Dar el nu e adevărul victimelor. La acel moment, conform datelor judiciare oficiale, peste 1300

persoane erau reținute, 4 oameni au fost împușcați mortal (deși sursele societății civile susțin că numărul ar fi mult mai mare), alte câteva zeci au fost rănite de focuri de armă, sute au fost internate în spital de pe urma maltratărilor suferite, sedii de învățământ superior, de partide sau publicații au fost devastate. Între represaliile petrecute în 14-15 iunie 1990 și cele ce au urmat revoltelor studentești din București și Timișoara din 1956, când Ion Iliescu fusese tocmai investit președinte al Asociației Studenților, nu exista nici o diferență. Și atunci reținuții au fost mai întâi transportați și anchetați în unități militare, de unde au luat apoi calea închisorilor. Istoria s-a repetat, iar pe 14 iunie 1990 președintele României și – retrăit de-a dreptul o zi din propria tinerețe. Nu îmi vine să cred cât de antiromân a putut fi Iliescu. Nu pot să cred cât de antiromânești au putut fi instituțiile statului. Nu pot să cred că parașutiștii de la Buzău sunt niște nenorociți, fără mamă, fără tată trăgând în demonstrații ce înconjuraseră clădirea Ministerului de Interne. Nu este admis să îți omori poporul. Nu este admis să îți înfometezi poporul. Nu este admis să îți minți poporul. Nu este admis să îți furi poporul. România a fost, atunci, în pericol ca națiune. Am fost în Valea Jiului și am văzut cum e. Îți vine greu să crezi că o mizerie mai mare poate să existe în România și Europa secolului XXI. Și asta pentru că tovarășii mineri, în loc să-și vadă de munca lor, se cred (atenție, chiar și acum!) buricul pământului și se țin de tras țara înapoi.

Zona nici măcar nu e foarte săracă, împrejurimile superbe, premize de dezvoltare ar fi. Dar e mai comod și mai cu adrenalina să pui mâna pe bătă și să dai în cap la studenți. Mai sunt zone sărace, și fără potențialul Văii Jiului, dar oamenii au muncit, și-au văzut de treabă și o duc mai bine. Și asta fără să fi pupat în zone doznice pe Cozma și pe Iliescu. Deși uitate parțial de oficialități, evenimentele din 13-15 iunie sunt încă foarte active în memoria socială. Mineriada din iunie '90 dă de fapt acea structură de fond a așezării sociale românești care rămâne nemișcată sub suita de privatizări, legi și instituții importate. Sub ambalajul inovațiilor de imagine instituțională, societatea românească e dominată de aceleași reflexe: relația de subordonare pasivă în fața instituțiilor publice, formula de conducere prin structura de clan, compromisurile extralegale care țin loc de justiție. Toate sunt forme de viață socială învățate înainte de 1989 și reconfirmate prin actul sângeros din iunie '90. Mineriada a pus capăt dubiilor de moment și a redat legitimitatea enormei structuri de rezistență care pune în (ne)mișcare societatea românească. Cei șaisprezece ani scurși nu au adus decât puține elemente noi, dezvăluite de presă în primele luni ale anului trecut cu ocazia redeschiderii dosarului de că tre justiție.

Reținem astfel confirmarea implicației Guvernului și a conducerii FSN în mobilizarea detașamentelor muncitorești pe 13 iunie sau a utilizării munițiilor de război de că tre unități ale armatei în noaptea de 13-14 iunie. Pentru moment justiția pare în sfârșit să se intereseze cu seriozitate de stabilirea responsabilităților pentru traumatismul provocat societății românești de mineriada din 1990. Sunt deja puse sub învinuire 34 de persoane în frunte cu fostul președinte Ion Iliescu. Dar, în așteptarea verdictului eventual al justiției și al celui ineluctabil al istoriei, editorialul de Față poate încă contribui la o salutară aducere-aminte. Tot După 16 ani, exact pe 13 iunie, fostul șef al minerilor Miron Cozma este audiat pentru prima oară – exagerat de simbolic, După atâta inactivitate a procurorilor – în dosarul „Mineriada 13-15 iunie”. De la Parchetul Militar aflăm cu stupefacție, abia acum, ca în acest al doilea dosar fierbinte al democrației postdecembriste sunt cercetate, „de o echipă specială de anchetatori”, condusă de procurorul militar Dan Voinea, aproximativ 34 de persoane, pentru acuzații precum subminarea puterii de stat și a economiei naționale, lipsire de libertate în mod ilegal, crime contra umanității, tâlhărie, distrugere, asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni, arestare ilegală, cercetare abuzivă și aplicare de rele tratamente. 34 de persoane?

Păi, dacă înșirăm numai membrii structurilor de forță și ai Guvernului FSN responsabil de masacrul de atunci ajungem la 34 de complici. Petarde de fum politic! Doar atâția oameni – o amărâtă de „listă neagră” – au aranjat maltratarea, răpirea și reținerea ilegală a mii de oameni, dintre care nici acum nu se știe câți au murit? Chiar așa? Dar toate „organele” care au pus pumn de la pumn pentru tocarea studenților? Dar „presarii”

scânteietori, care titrau pe prima pagina a „Adevărului”, despre cei aflați deja de 24 de ore în genunchi și cu mâinile la ceafă, pe cimentul Unității de la Măgurele a fostei Securități: „Bande legionare și-au făcut apariția în uniforme”! Minerilor politiei politice trebuie să le fi tresăltat mușchii de plăcere la titlul inspirat din „Opere”-le lui Ion Iliescu. Tot așa cum minerii politiei gândirii se bucura azi preluând patentul succesorului lui Nicolae Ceaușescu. Până la urmă tot de la ideologul șef al PCR ni se trageâ€¦

Romeo Popescu